

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Συνέδριον τεκταίνεται τριῶν Αὐτοκρατόρων
καὶ θέτει ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῶν φόρων,
ὁ δὲ Γεώργιος ἡμῶν εἰς Γμοῦνδεν διαμένει,
ὅπου θὰ σπεύσουν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀνωτέρω ξένοι.
Ὁ Βίσμαρκ, ὅπως ἔμαθον, θὰ ὑπερθεματίσῃ,
ἀλλ' ὁ Καλνόκν, Περικλῆ, δὲν θὰ πλειοδοτήσῃ
τώρα ἔμπορει ν' ἀναμιχθοῦν σ' αὐτὸ κ' αἱ Καρολίνας
κ' ἔξ ὄλων τούτων, Περικλῆ, σκέψου καλῶς καὶ κρῖνε.
Ἡ Αἴγυπτος, τὸ Ἀστραχάν καὶ τὸ Σουδάν ἐπίσης
εἶναι, ὡς λέγουν, κύριε, τῶν Ἀγγλων κατακτήσεις,
ἀλλὰ ἐγὼ δι' ὄλ' αὐτὰ καθόλου δὲν φροντίζω
κ' ἀπλῶς τὸ πρᾶγμα ἐρευνῶ καὶ διασαφηνίζω.
Ναὶ μὲν ἀπέθαν' ὁ Μαχδῆς κ' ὁ Γόρδων ταυτοχρό-

πλὴν νέον πάλιν στάδιον ἀνοίγεται ἀγῶνος
κ' ἰδοὺ ἡ Δύσις φαίνεται πρὸς πόλεμον ἐτοίμη,
ἐνῶ ἐξ ἄλλου, ἄνθρωπε, ἐγείρεται ἡ Σύμη,
συγχρόνως τὸ Ξυλόκαστρον ἐκεῖθεν τοῦ Τιανάρου
κ' ἀπὸ τὸ νέον Φάληρον μέχρι Ξηροταγάρου.

Π.—Μωρὲ γιὰ πὲς μου, Φασουλῆ, ἐσὺ δὲν κάνεις μπάνια;

Φ.—Ἐκ θεμελίων σείονται συγχρόνως τὰ Βαλκάνια
καὶ εἶναι πιθανὸν πολὺ ὅτι ἐν Φιλιππουπόλει
νὰ λάβουν μέρος ἐνεργόν κ' ἐγὼ καὶ σύ καὶ ὄλοι
καὶ μὲς ὅτι Πόλι ἐξαφνα μὲ ἄσπρη φουστανέλα
νὰ ἐφορμήσω πτερωτός... καὶ ὅτι κορφή κανέλα.
Ἐν τούτοις ἄς ἀφήσωμεν παράμερα τ' ἀστεῖα,
γιατὶ νομίζω, ἀδελφέ, πῶς εἶναι ἁμαρτία
νὰ παίζωμεν ἐν οὐ παικτοῖς καθὼς ὁ Δεληγιάννης...
Δὲν προχωρῶ...

Π.—Κι' ἂν προχωρῆς σὰν τι καταλαμβάνεις;

Φ.—Καταλαμβάνω, φίλε μου, πῶς εἴμεθα χαμένοι,
καταλαμβάνω πῶς καλὰ τὸ κράτος δὲν πηγαίνει,
καταλαμβάνω, Περικλῆ, πῶς τὸν καιρὸ μου χάνω,
καταλαμβάνω, κύριε, πῶς δὲν καταλαμβάνω.
Καὶ ὅταν ἤκουα προχθὲς τοῦ Τσόχα τὸν Φεραῖον
νὰ λέγῃ ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ ὅ,τι φρικαλέον
καὶ τῶν βαρβάρων ἐβλεπα τὰς στρατιάς ἐμπρὸς μου,
τό γε νῦν ἔχων πρὸς στιγμὴν ἐθάμβωσα τὸ φῶς μου
καὶ εἶπον «ὦ Πανάρετε, ἄς ἤμουν ἐν τῷ μέσῳ
κ' ἐκεῖ κοινοβιτικὴν πλεγήν νὰ λάβω καὶ
[νὰ πῶσω,

διότι ἔχω ἄπειρα κ' ἐγὼ ὅτι ὅαχη χρῆ
καὶ δὲν μὲ σώζουν ἀπ' αὐτὰ οὐτ' ἑκατὸ Φεραῖοι.

Π.—Ἀλήθεια εἶδες τὰς Πληγὰς ἐσὺ τοῦ Ἀρνωτάκη;

Φ.—Ἄ! ἦτο δράμα κωμικὸν γραμμένον μὲ φαρμάκι
πλὴν μόλις, φίλε Περικλῆ, κατήλθεν ἡ ἀδλαία,
ἀπήγαγον ὅσας φυλακὰς εὐθύς τὸν συγγραφέα
καὶ θέαμα οἰκτρότατον χρεωκοπίας ἦτον...

Π.—ὦ λυπηρὸν συμπέρασμα φρικτῶν ἀστειοτήτων!

Φ.—Μὰ δὲν εἰξεύρω, Περικλῆ, τί μοῖ συμβαίνει πάλιν
κ' αἰσθάνομαι πρὸς πόλεμον διάθεσιν μεγάλην
καίτιαν πρὸς στιγμὴν σκεφθῶ τὰ ἐν Φιλιππουπόλει,
μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ βγάλω τὸ πιστόλι,
νὰ ρίξω μιά, νὰ ρίξω δύο, νὰ ρίξω τρεῖς καὶ κἄτι,
ποῦ νὰ νομίσουν πυρκαγιὰ πῶς εἶναι ὅτι Παλάτι,
συγχρόνως δὲ νὰ τιναχθῆ κ' ἡ Πυριταποθήκη
καὶ ν' ἀντηχήσῃ μιά κραυγὴ εἰς τὸν αἰθέρα «Νίκη».
Δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ εἰπῶ!.. ἐξήντησα τὰ πάντα,
τὰ ἴδια πάντοτε σχεδὸν σοῦ ὀρθοῦ συμβάντα,
μὲ ἀναγκάζεις, κίβδηλε, νὰ τρέχω ὅτι ὀπίσω,
δὲν εἶν' αὐτὴ κατάστασις πραγμάτων...θα σὲ φτύσω.
Δὲν ἔχω πλέον ἀδελφόν, δὲν ἔχω πλέον φίλον,
παρῆλθεν ἑβδομάς σχεδὸν χωρὶς νὰ φάγω ξύλον,
δὲν θέλω πλέον τίποτε, τὰ πάντα ματαιότης,
εἴμεθα πάντες, Περικλῆ κ' ἐγὼ καὶ σὺ προδότης,
ἐγὼ, μωρὲ, κατήντησα ὡς εἶδος τι Παυλάκη
καὶ μιά κοινοβιτικὴ πλεγή καθὼς τοῦ Ἀρ-

ἐγὼ δὲν ἔχω, πάτερ μου, ἄλλη καμμιὰ ἐλπίδα,
εἰμὴ τὴν προσφιλῆ πατρίν καὶ τὴν χρυσὴν σταφίδα.
Χαῖρε λοιπὸν καὶ σύ, σταφίς, ποῦ δὲν ἐβράχης διόλου,
ἀλλέως θὰ πηγαίναμε κ' ἐμεῖς κατὰ διαβόλου,
ποῦ ἀπὸ τοῦ Δαμασκηνοῦ μᾶς σώζεις τοὺς οἰκίσκους,
διὰ νὰ μὴ γυρίζωμεν ὅτι τοὺς δρόμους μετοὺς δίσκους...
χαῖρε ὅτι ἡ μαυρίλα σου δὲν εἶνε πένθους δείγμα...
Π.—Λάβε λοιπὸν μιά κουτελιά γιὰ νὰ σοῦ μείνῃ στίγμα.

Εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐκεῖ
μιά φάρσα μας τρομακτικὴ.

Λοιπὸν, φιλόμουσον κοινὸν τῆς φίλης πρωτεύουσης,
σωρεύσου ὅτι Ὀλύμπια τὴν προσεχῆ Τετράδη,
μιά νέα κωμῶδία μας μονόπρακτὴ ν' ἀκούσῃς
ὡσὰν κ' ἐκεῖνον τὸν πτωχὸ Ἀναπαράδιάδη.
Δὲν ξέρω πῶς θὰ σᾶς φανῆ κ' αὐτὴ ἡ σαχλαμάρα,
ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν σᾶς φανῆ, δὲν δίνω μιά πεντάρα.

Ὅποιος θεωριακῆς γυρεύει καπνὸ πρῶτης γιὰ σαχάτι,
θαῦρον ὅτι Καπνοπωλεῖον Περικλέτους Μενιδιάτη,
κάτω τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
κ' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ἀκριβείας.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτι τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυρισνοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέτων-Ἐδ Φρονούντων — νόκτα ἕμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρρα — καὶ μιά μάνδρα μὲ γαιδοῦρρα.